

vægt på, »at retlige spørgsmål ifølge lovforslaget kan indklages for Naturklagenævnet«. Skov- og Naturstyrelsen har herudover anført, at man har vanskeligt ved at se, hvilke reale hensyn der i givet fald skulle kunne begrunde en fuldstændig afskæring af klageadgangen.

Naturklagenævnets afgørelse:

I Naturklagenævnets behandling af sagen har deltaget 10 af Naturklagenævnets 13 medlemmer (Lars Busck, Bent Hindrup Andersen, Ole Pilgaard Andersen, Jens Jørgen Bolvig, Leif Hermann, Hans Kardel, Niels Jørgen Langkilde, Hans Christian Schmidt, Jens Steffensen og Poul Søgaard).

Naturklagenævnet finder, at det må lægges til grund, at bestemmelsen i planlovens § 40, stk. 3, er en egentlig endelighedsbestemmelse, således at hverken retlige eller skønsmæssige spørgsmål kan indbringes for Naturklagenævnet. Dette følger såvel af bestemmelsens ordlyd som af det ovenfor beskrevne historiske forløb, der må føre til, at bestemmelsen fortsat – i overensstemmelse med den mangeårige praksis – må forstås som en undtagelse fra planlovens hovedregel om, at retlige spørgsmål kan påklages.

Den nye bestemmelse i ændringslovens § 3, stk. 5, har en ordlyd, der er identisk med bestemmelsen i § 40, stk. 3. Spørgsmålet er, om der er grundlag for at forstå denne nye bestemmelse anderledes end bestemmelsen i § 40, stk. 3.

Ved fortolkning af – især uklare – lovbestemmelser kan der lægges vægt på lovens forarbejder, herunder navnlig det i lovbemærkningerne til bestemmelserne anførte samt tilkendegivelser i udvalgsbetænkningen. Ministerens besvarelser af spørgsmål fra udvalget kan indgå heri, især når disse er optrykt som bilag til betænkningen.

Et flertal på 8 medlemmer skal herefter udtale:

Der er tale om en – efter sin ordlyd – klar lovbestemmelse, der er formuleret som en endelig-

hedsbestemmelse. I lovforslagets bemærkninger til bestemmelsen er det anført, at kommunalbestyrelsens afgørelser i en dispensations sag er administrativt endelige; og det er videre anført, at dette svarer til, hvad der gælder efter bestemmelsen i planlovens § 40, stk. 2. Der er således intet i lovbemærkningerne, der indikerer, at den nye bestemmelse skal forstås på anden måde end efter sin ordlyd og i overensstemmelse med den eksisterende enslydende bestemmelse i § 40, stk. 3.

Ministerens besvarelse af spørgsmål nr. 6 er baseret på den fejlagtige retsopfattelse, at der i relation til den gældende bestemmelse i planlovens § 40, stk. 3, er klageadgang for så vidt angår retlige spørgsmål.

Flertallet finder ikke, at der – i strid med lovbestemmelsens ordlyd og det i lovforslagets motiver i øvrigt anførte – kan lægges afgørende vægt på denne besvarelse og dermed heller ikke på den herpå baserede tilkendegivelse i udvalgsbetænkningen.

Flertallet er således af den opfattelse, at der ikke er klageadgang til Naturklagenævnet – heller ikke for så vidt angår retlige spørgsmål – for afgørelser truffet af kommunalbestyrelsen efter ændringslovens § 3, stk. 5.

Mindretallet (Niels Jørgen Langkilde og Hans Christian Schmidt) bemærker, at det efter ministerens besvarelse af spørgsmål nr. 6 må lægges til grund, at Folketinget har forudsat, at der var klageadgang som anført. Mindretallet finder derfor, at loven må forstås således, at der er klageadgang til Naturklagenævnet for så vidt angår retlige spørgsmål.

I overensstemmelse med flertallets opfattelse må klager, der indgives til Naturklagenævnet over retlige spørgsmål i forbindelse med de nye bestemmelser i planloven om dispensation fra forbudet mod helårsbeboelse (afviklingsdispensation), herefter afvises fra realitetsbehandling.

På Naturklagenævnets vegne

Marianne Jensen

Afgørelsen er endelig og kan ikke indbringes for anden administrativ myndighed, jf. planlovens § 58, stk. 3. Eventuel retssag til prøvelse af afgørelsen skal være anlagt inden 6 måneder, jf. planlovens § 62, stk. 1.